

Osmašedesátníci a jejich pop-idol (Jane Fondová pózuje u severovietnamského protiletadlového kanónu, 1972)

Autor: Tomislav Sunić

Od Itálie po Francii, od Německa až po Anglii ovládá poválečná generace scénu. Vyměnila své džíny a tenisky za politickou moc. Před třiceti lety otrásali Berkeley, Paříží i Berlínem; demonstrovali proti americkému imperialismu ve Vietnamu, podporovali jugoslávského diktátora Josipa Broze Tita a jeho „socialismus s lidskou tváří“. Podnikali cesty do Hanoje, Havany a Bělehradu, mnoho z nich oděných do uniforem Vietkongu nebo Maova úboru. Totálně hloupá krasavice, jmenovitě Jane Fondová dokonce podnikla čestnou návštěvu Severního Vietnamu a pózovala se svým pozadím na komunistickém kanónu. Tato generace protestovala proti svým bohatým rodičům, nicméně však používala peníze svých otců ke zničení jejich vlastního blahobytného státu. Hořící joint putoval z ruky do ruky, tak jak Bob Dylan skřehotal slova, která definovala generaci: „Everybody must get stoned“ (Každý se musí zhulit).

To byla doba, kterou prožívala mládež v komunistických státech poněkud odlišně. Stále existovaly vězeňské tábory, deportace byly na pořadu dne od Baltu až na Balkán a komunistické tajné policie – jugoslávská UDBA, rumunská Securitate, východoněmecká Stasi a sovětská KGB – měly plné ruce práce. Evropští osmašedesátníci nevěděli nic o jejich těžkostech a prostě ignorovali hrůzy komunismu.

V té době měli osmašedesátníci v rukách kulturní moc, kontrolovali nejlepší univerzity a šířili jejich měřítko přípustnosti. Studenti byli přinuceni klanět se nesvaté trojici Marx, Freud a Sartre a školní osnovy humanitních věd začaly jevit první známky anti-Evropanství. Konzervativci soustřeďovali veškerou svoji pozornost na ekonomický růst, naivně věříce, že odstraněním chudoby a posílením střední třídy mohou uskutečnit renesanci konzervativního evangelia.

Osmašedesátníci dnes (nazývaní též „neoliberály“ nebo „sociálními demokraty“) již dospěli a změnili nejen své jméno, ale i své pozice a názory. Jejich čas přišel – teď drží jak kulturní, tak i politickou moc. Od Buenos Aires po Quai d’Orsay, od 1600 Pennsylvania Avenue po 10 Downing Street sedí v klimatizovaných vládních kancelářích nebo ministerských kabinetech a chovají se, jako by se nic nezměnilo. Perfektně připraveni, v oblecích od Gucciho, okázale nosící boty od Ballyho a nalíčení, hlásají neomylnost globálního tržního hospodářství. Nadšeně přijali svého dřívějšího nepřítele, kapitalistické podnikání a přidali to do své falešné humanistické fasády socialistické filantropie.

Vytvořili si svůj seznam, plný jmen senilních jedinců z různých vzdálených zemí, kteří byli obviněni z „válečných zločinů“ a museli být postaveni před samozvaný soud

osmašedesátníků. Zřídka, pokud vůbec, vzali na vědomí miliony obětí komunismu, jak nedávno doložil Stephane Courtois ve své *Černé knize komunismu*. Nebo aby se chtěli vypořádat s jejich vlastními rolemi v komunistické genocidě. A proč by měli? Jejich desítky let trvající občanská neposlušnost měla za následek zlehčování hrůz komunismu a ospravedlňovala Gulag.

Ačkoli osmašedesátníci nehráli přímou roli v Berijových, Jagodových nebo Titových etnických čistkách, byli užitečnými idioty. Pokud dnes kaviárová levice otevře Pandořinu skříňku gulagů, Augusto Pinochet bude vypadat jako nezbedný malý skaut z letního tábora. Nejlepší cesta jak zakrýt jejich vlastní vražednou minulost je zpívat hymnu lidských práv a kázat o metafyzice trvalého ekonomického růstu.

Osmašedesátníci a jejich dobře oblékaní staří kamarádi jsou teď finanční insideři, spekulující s akcemi, nikdy neváhající poslat megačástky do Lucemburska přes Kajmanské ostrovy nebo, ještě lépe, tajně obchodovat na Wall Street. Už nežvaní nesmysly o rovnosti a sociální spravedlnosti pro Vietkong, Konžany nebo Tibeťany a nedopřávají si akademické chvástání sociálními utopiemi. Proč by měli? Dnes již čas dozrál pro jejich sprostou korupci, skrytou samozřejmě, do neustálého řečnění o multikulturalismu.

Osmašedesátníci vyhráli. Patří jim svět. Ale na jak dlouho?

Osmašedesátníci zdělili masivní finanční zátěž, jejíž většinu tvoří následek vládního utrácení na různé programy, kvůli kterým vyšli do ulic se svými požadavky. Ve stejnou dobu se jejich pracovní etika vytrácela do téměř hrubého individualismu jejich těžce pracujících předchůdců. Od Německa po Francii, od Itálie po Anglii mohou excelovat v liberálních mimikrách kapitalismu, čímž se dá přeneseně vysvětlit vznik malé skupinky ultrabohatých a stále větší masy chudých pracujících. Ale kdo zaplatí účet? Žádná země nemůže být řízena na základě humanitárních dekretů. Když se rozhodneme k akci, dobré levičácké úmysly pro nás neznamenají nic. Voliči můžou osmašedesátníky vykopnout stejně tak rychle, jako je tam přivedli.

Mnoho evropských konzervativců nechápe skutečnou podstatu moderní levice a jejich socialistických odnoží. Tito konzervativci naivně předpokládají, že kulturní válka může být vyhrána politickými volbami. Věří, že politická moc (armáda, policie a diplomacie) může udržet zemi pohromadě a že může zastavit levičácký vliv. To je nebezpečný a pravděpodobně fatální omyl, nejenom pro konzervatismus, ale i pro evropskou civilizaci.

Politická moc kterou dnes drží bývalí osmašedesátníci je institucionalizována díky právním omezením svobody slova, myšlení a výzkumu. Německo, Belgie, Francie a dalších evropské země již schválily tvrdé zákony zakazující studentům zabývat se otevřeným a skutečným výzkumem v některých citlivých oblastech moderní historie. Úryvky z německého trestního zákoníku připomínají sovětského soudruha Vyšinského. Nejsou to, co očekáváme od svobodné a demokratické země.

Mnoho konzervativců si neuvědomuje, že politickou moc musí vždy předcházet moc kulturní,

kteřou je třeba neustále posilovat nepřetržitou mediální válkou. V dnešní době videa, hologramů Hitlera, politické hatmatilky – jen ten, kdo se nejrychleji přizpůsobí měnícímu se světu směřuje k vítězství. Osmašedesátníci si uvědomili již před dlouhou dobou, že potřebují infiltrovat univerzity, vydavatelství a školy před tím, než vezmou útokem Bílý dům. Po tři desetiletí levicovní intelektuálové pilně servírovali jejich marxofilní dogmata lehkověrným evropským studentům. Jejich plody práce dozrály a začínají se vybarvovat.

Pokud chtějí někdy konzervativci nabýt opět vrchu, pak musí mít odhodlání bojovat s kulturní revolucí skrze přípravu vysoce sofistikovaných intelektuálů a inteligentních novinářů a mladých lidí k obraně evropského dědictví. Konzervativní političtí vůdci si musí uvědomovat, že kultura je jediné bitevní pole, na kterém může být kulturní a politická hegemonie odňata hydře osmašedesátníků. Pamatujte na to, že konzervativci se mohou stále chlubit některými politickými vůdci, i když univerzity, školy a média jsou totálně kontrolovány levicí.

Evropští konzervativní intelektuálové jsou příliš rozděleni a často trpí patologickou ješitností a utkvělým individualismem. Ačkoli jsou někdy neoprávněně obviňováni z populismu, konzervativci jsou neschopni vybičovat masy mladých lidí k horečné činnosti, nebo stvořit militanty připravené bojovat na pouličních barikádách. Většina konzervativců nerozumí tomu, jak zformulovat jejich vlastní poselství. Je nemožné přimět tři konzervativce, aby pracovali společně. Každý si bude hned chtít dokázat, že je nejlepší.

Kulturní konzervativci stále nedokážou rozpoznat jejich skutečného nepřítele, a ještě méně ví, jak ho porazit. Často se hádají mezi sebou o jejich vlastní nacionalistické viktimologii, nebo dohání jejich tribální dogmata do extrému – samozřejmě vždy k prospěchu mezinárodní levice. Být konzervativní neznamená být úplně vystrašený z postmodernity, zavánět provinčností, nosit brýle jako popelníky nebo navštěvovat nedělní školu.

Někteří velcí konzervativci byli agnostici, pohané, modernisté nebo revoluční myslitelé. Naproti tomu, dnešní konzervativci selhali při snaze řešit sociální otázky dělnictva a proto jim bylo toto pole působnosti ukradeno bývalými osmašedesátníky, kteří jsou zkušenější ve slibování světlé budoucnosti.

Co dělat? Mladí konzervativci, obzvláště ti, kteří mají solidní základy v humanitních vědách, musí začít demystifikovat levičácko-liberální mytologii. Nesmí ale lehkověrně imitovat jejich učitele ze zkorumpovaných akademií. Především mnoho samozvaných intelektuálů je často polointeligentních a nevyzná se v životě a mohou být snadno poraženi na jejich vlastním poli. Aby mohla být vyhozena ze sedla levičácko-liberální politická třída a její pseudointelektuální pomocníci musí se mladí konzervativci uchýlit ke stejné strategii, kterou prováděla levice. Stát na kulturních barikádách, ale spíše na obranu evropské civilizace, než na její zničení.

A konzervativci by neměli zapomenout na starou moudrost: Poražte svého levicového souseda jeho vlastní zbraní. Tam, kde ho to nejvíc bolí.

Článek Tomislav Suniće *Sixty-Eighters* původně vyšel v časopise *Chronicles Magazine* 1. února 1999.